

U S T A W A

z dnia 25 lipca 1919 roku

**w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania
porządku publicznego w czasie wojny.**

Art. 1. Dla zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny może Rada Ministrów na wniosek Ministra

Spraw Wewnętrznych upoważnić go na okres czasu ściśle oznaczony, nie przenoszący 3 miesięcy, do wydawania zarządzeń wyjątkowych, ograniczających prawa obywatelskie. Upoważnienie udzielone być może bądź dla całego obszaru b. zaboru rosyjskiego, bądź dla poszczególnych jego miejscowości.

W razie potrzeby upoważnienie może być przedłużone uchwałą Rady Ministrów każdorazowo na czas, nie przenoszący 3 miesięcy.

Art. 2. Rozporządzenia, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych na podstawie upoważnienia z art. 1, mogą obejmować:

- a) wysiedlanie z granic państwa cudzoziemców, których obecność zagraża bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu;
- b) pozbawianie wolności na przeciąg czasu nie dłuższy niż 3 miesiące osób, przez swą działalność czy też przez przygotowanie do takiej działalności szkodzących, lub zagrażających bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu;
- c) konfiskowanie i zawieszanie wydawnictw i czasopism, zagrażających bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu;
- d) rewizje i poszukiwania w wypadkach, w których wymaga tego wzgląd na bezpieczeństwo Państwa lub porządek publiczny;
- e) uzależnienie urządzenia manifestacji ulicznych, pochodów i wszelkich zebrań pod gołym niebem od uprzedniego zezwolenia władz, oraz zebrań w zamkniętych pomieszczeniach od zawiadomień właściwej władzy policyjnej na 48 godzin przed zebraniem o celu, miejscu, dniu i godzinie zebrania, na które władza policyjna ma prawo wysłania 2 przedstawicieli celem kontroli przebiegu zebrania. Stowarzyszenia zarejestrowane w składzie swoich członków wolne są od obowiązku zgłaszania zebrań w zamkniętych lokalach. Od ograniczeń powyższych wyłączona jest działalność posłów;
- f) wydawanie w postaci bądź nakazów, bądź zakazów rozporządzeń, zmierzających do utrwalenia bezpieczeństwa Państwa lub porządku publicznego, a mianowicie do utrzymania nieprzerwanego i prawidłowego ruchu poczt, telegrafów, telefonów, kolei, tramwajów i wszelkich urządzeń, obliczonych na zaspokojenie koniecznych potrzeb ludności, wreszcie do zapewnienia normalnej działalności zakładów i urzędów rządowych i samorządowych, a w szczególności wszelkich biur, składów i zakładów wojskowych.

Art. 3. Wykonanie rozporządzeń, wydanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w myśl art. 2, z wyjątkiem wysiedlania cudzoziemców z granic Państwa, należy do miejscowej władzy administracyjnej.

Art. 4. O udzieleniu upoważnienia w myśl pierwszej części art. 1-go, jak również i przedłużeniu upoważnienia w myśl drugiej części art. 1-go Rada Ministrów ogłasza każdorazowo w Dzienniku Praw.

Rozporządzenia, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w myśl art. 2-go, ogłoszone będą w Monitorze Polskim, w Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz na obszarze, dla którego zostały wydane, drogą rozlepiania plakatów lub innymi sposobami przystępnymi dla szerokich mas ludności. Rozporządzenia te obowiązują od dnia następnego po ich podaniu do powszechnej wiadomości we właściwym mieście powiatowem.

Art. 5. Za wykroczenia przeciwko rozporządzeniom, wydanym w myśl art. 2 e), f) wymierzone będą w drodze administracyjnej kary aresztu na

czas do 3-ch miesięcy lub grzywny do 3000 mk., a w części kraju, w której ma obieg waluta w koronach, do 3000 mk. lub 4500 koron.

Art. 6. Na wszelkie zarządzenia i postanowienia władzy administracyjnej, wydane na mocy art. 2-b), c), d), e), f), oraz art. 5 służy interesowanym osobom lub instytucjom skarga do Ministra Spraw Wewnętrznych w terminie 7-dniowym od daty oznajmienia zaskarżonej decyzji, a w razach, gdy decyzję wykonano bez uprzedniego oznajmienia, od daty wykonania.

Minister Spraw Wewnętrznych mocen jest przekazać rozstrzyganie skarg, w myśl części pierwszej artykułu tego wnoszonych, władzom administracyjnym II instancji, o ile one w międzyczasie zostaną zorganizowane na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej.

Skargę składa się do władzy, która zaskarżoną decyzję wydała.

Wniesienie skargi nie powstrzymuje wykonania decyzji.

W razie nadużycia niniejszej ustawy przez organy administracyjne przysługuje poszkodowanym prawo pociągnięcia winnych do odpowiedzialności sądowej, przyczem śledztwo w sprawach, wynikłych z tego rodzaju oskarżeń, winno być zakończone w przeciągu 1 miesiąca.

Art. 7. W §§ 1 i 10 obowiązującej w b. zaborze austriackim ustawy z 5 maja 1869 r. (Nr. 66 Dz. pr. p.), skreśla się słowa: „po uzyskaniu zatwierdzenia przez cesarza“.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 9. Ustawa uzyskuje moc obowiązującą od dnia ogłoszenia w Dzienniku Praw.

Równocześnie przestają obowiązywać:

- 1) dekret z dnia 2 stycznia 1919 r. o wprowadzeniu stanu wyjątkowego (Dz. pr. Nr. 1 za rok 1919 poz. 79);
- 2) dekret z dnia 7 lutego 1919 r. o częściowej zmianie dekretu z dnia 2 stycznia 1919 r. o wprowadzeniu stanu wyjątkowego (Dz. pr. Nr. 14 za rok 1919 poz. 159).

Marszałek:

Trąmpczyński

W z. Prezydenta Ministrów
Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski